

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

bambôök

 pohádkové
čtení

bambôök®

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

bambôök®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8311. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2022

ISBN 978-80-271-4634-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-1298-2 (print)

Obsah

Jak to všechno začalo	7
První společný den aktovky a Rozárky	13
Rozárka s aktovkou dovádějí s draky	21
Jak aktovka léčila Rozárku	30
Tělocvik na stadionu	39
Jak si aktovka oblíbila jezevčíka Pupíka	49
Výlet vlakem motorákem	57
Aktovka s Rozárkou jedou na nákupy	67
Štědrý den a splněná přání	76

KDOPAK
SI MĚ ASI
VYBERE...

Jak to všechno začalo

Kde se vzala, tu se vzala, ve velké továrně na školní potřeby se zrodila jedna neobyčejná aktovka. Byla modrá a mezi ostatními školními taškami ve výrobní hale doslova zářila. Měla dvě červené postranní kapsy, červené popruhy, velkou kapsu na zip a mezi očima nakreslený čtyřlístek.

Ihned pochopila, že je jiná než ostatní aktovky. Moc se těšila, až si ji v obchodě, kam všechny školní potřeby z továrny odvázejí, vybere nějaké hodné dítě. Ještě netušila, co vše ji čeká a že to nebude jen veselé. Lidský svět je plný parádních věcí, ale dokáže být i zlý a nebezpečný.

Zatímco usilovně přemýšlela nad tím, kdo si ji asi vybere a odnese domů, nevšimla si, že ji už pečlivě zabalenou veze kamion spolu s jinými aktovkami do skladu velkého obchodu. A než se nadála, byla vystavená v lesklém bílém regále. Kolem ní chodili rodiče s dětmi.

Protože byla moc hezká a svojí barvou vynikala mezi ostatními aktovkami, všichni zákazníci se u ní zastavili. Prohlíželi si ji ze všech stran, nakukovali do kapes a zkoušeli si ji na zádech. Nakonec ji ale vždy vrátili do regálu a odešli.

Dny plynuly a aktovce bylo smutno. V obchodě nebyla žádná legrace a zábava, jakou si představovala. Tak třeba zítra, pomyslela si, když se večer v obchodě setmělo. Potom zavřela oči a usnula.

Když se ráno probudila, nejdřív to kolem sebe nepoznávala. Pak ale pochopila, že ji přemístili na opačnou stranu obchodu. Vystavují tam zboží, které je v akci.

„Dnes to určitě vyjde, cítím to,“ říkala si pro sebe a nedočkavě čekala, až se otevřou dveře pro netrpělivé zákazníky. Byla nervózní, když se obchod začal plnit lidmi. Jakmile se ale den přehoupl do druhé poloviny a nikdo si ji nekoupil, přestala doufat. Náhle se však před ní zastavila starší paní s pánem.

„Podívej, ta je ale roztomilá. Ta se bude našemu vnoučkoví líbit. Koupíme mu ji k narozeninám, co říkáš? Ládiček bude nadšený,“ povídala paní svému manželovi.

Ten se na ni usmál a bylo rozhodnuto. Modrou aktovku si vložili do nákupního vozíku a zamířili s ní k pokladně.

Školní aktovka byla napnutá jako kšandy. Honila se jí hlavou spousta myšlenek. Jak bude asi Ládiček vypadat? Jaký bude mít pokojík? Bude ji brát s sebou na výlety? Naučí se s ním ve škole něco zajímavého?

O víkendu ji babička celou zabalila do barevného papíru s autíčky a připravila na narozeninovou oslavu.

Aktovka netrpělivě čekala, co se bude dít. V pokoji se najednou začaly ozývat neznámé hlasy – dětské i dospělé, veselé i nazlobené.

Pak začal šustit papír a aktovka cítila, jak ho neznámý kluk začíná škubat. Trhal tak divoce, až ji chvílemi škrábal do jedné z kapes.

Než se aktovka nadála, ocitla se u toho nejzlobivějšího kluka široko daleko. Hodil ji do kouta, ani se na ni nepodíval, a odešel.

„No Ládíku! Ty si ji neprohlédneš? Vždyť je moc hezká, v té se ti budou pěkně nosit učebnice,“ domlouvala Ládíkovi babička.

„Ne! Proč?“ odsekl kluk vztekle a sedl si uraženě do kouta. Čekal, že dostane obří nákladní vůz, k tomu dvě velké sady lega a novou počítačovou hru.

Když se aktovka vzpamatovala z toho, jak nehezky se Ládík chová, uvědomila si, že to s ním rozhodně nebude takové, jaké si to ještě v obchodě představovala. A měla pravdu.

Hned druhý den ráno s ní neměl slitování. Naházela do ní učebnice, přihodila zablácené boty, ve kterých

chodil hrát fotbal, do jedné z kapes natlačil banán a hnal si to s ní do školy.

Aktovka se těšila, že pozná nové prostředí a uvidí další děti, které si ji třeba budou chtít prohlédnout. Ale kdepak. Nevychovaný Ládík svůj narozeninový dárek nikomu neukázal. Ve třídě vyndal z aktovky učebnice, hodil ji pod lavici, položil na ni bundu a celé vyučování si jí nevšímal. Po škole běžel hrát s kamarády fotbal a aktovku odhodil do špinavé louže.

Aktovka byla móóóc smutná. Uvědomila si, že s tímhle klukem to jiné nebude. Podle toho, co zatím viděla, si nevážil svých věcí, nestaral se o ně a neměl z nich radost. A tak se rozhodla, že využije své neobyčejnosti a uteče. Vždyť přece umí mluvit a určitě i běhat. Zavřela oči, soustředila se a bylo to. Najednou jí vyrostly dlouhé nohy, a tak uháněla, co to šlo.

Toulala se a během své cesty poznala několik dětí, které si ji odnesly domů. Žádné si jí však nevážilo a nechovalo se k ní hezky. Nechaly v ní tři dny starou svačinu, házely ji do kaluží, čmáraly po ní černým fixem anebo si z ní velký zlý pes udělal svoji okusovací hračku. Aktovka byla moc nešťastná a hledala někoho, kdo by ji měl rád a uměl se k ní hezky chovat. Putovala od města k městu a už nedoufala, že se najde někdo, komu by se líbila.

Až se jednoho dne na kamenných schodech protínajících menší vesničku, kde se ve stínu pod vzrostlou třešní schovávala před slunečními paprsky, na ni podívaly ty nejroztomilejší oči, jaké kdy viděla. Byly modré, jako byla ona sama.

Oči patřily Rozárce – dívce, která si školní aktovku hned zamilovala. Odnesla si ji domů, celou ji vyčistila, navoňla, zašila jí několik drobných děr a vystavila ji na dřevěné polici ve svém pokojíku.